

Karel Gott

Každý mladý člověk má ve svém životě údobí, kdy je rebelem, kdy programově neguje zažité životní pravdy dospělých, kdy vysloveně nesnáší a odmítá zaběhnutý řád světa kolem. Někdo tím časem projde v klidu a rychle, jinému tenhle postoj vydrží na celý život. Má na to však plné právo, neboť i tyhle záležitosti organicky patří k pubertě. Zejména u mladých pánů.

V mém případě a v jistém věku jako jeden z dílčích atributů této nezbytné, neelimitovatelné epochy převládala jasná nechuť k establishmentu a z něj zejména ke Karlu Gottovi. Bylo mi nějakých ...náct a nebyl pro mě tedy už z uvedeného, celkem přirozeného důvodu dost dobrý. Dokonce se mi jevil jen jako prapodivný kantilénový opereták a úplatný režimní krákorálek. Celý ten jeho a jejich pop jsem nemusel a přímo vůči Gottovi jsem cítil jen cosi mezi posměchem a bezmezným pohrdáním.

Bylo tomu tak po nějakou dobu a tenhle vztah ke star, kterou jsem osobně vůbec neznal, mně vydržel dokonce až do mých raných televizních časů. Takže když jsme sedávali nad přípravou hudebního filmu režiséra Ivana Rocha právě s Karlem Gottem *vis á vis*, choval jsem se vůči národnímu pěvci nejspíš jako totální trotl.

Karel Gott v programu „Děčínské kotvy1982“. Jenomže ani v LUCERNĚ té doby tomu rozhodně nebyvalo jinak.

Přesto však bylo třeba na základě těchto pro mne zcela nesnesitelných debat s umělcem přece jenom, alespoň formálně, sepsat jakýsi scénář příštího díla, takže se Ivan Roch k tomu postavil odpovědně, i když ovšem až opravdu ve zlopověstné hodině dvanácté. Začal v Palackého ulici „U Šuterů“, přešel do „Čtrnáctky“ ve Vodičkově ulici, a mysl si, že to stejně celé hravě stihne napsat u nás doma, po lehké odpolední svačince naproti „U Nováků“ zašel ještě do všeobecně známého denního baru hotelu PALACE v Panské. Takže když tento režisér a scenárista v jedné osobě konečně dorazil až k nám, ruka se mu dost trásla, na zde připravený psací stroj jaksi nedohlédl a konečniců i okamžitě tvrdě usnul.

Dobře jsem věděl, že nadcházející den je opravdu tím posledním termínem, kdy smí Vladimíru Dvořákovi přistát na stole hotové libreto potenciálního přelomového audiovizuálního skvostu. Protože Ivan momentálně vskutku nevypadal na okamžité zahájení tvůrčího procesu, sedl jsem srdnatě ke svému oblíbenému psacímu stroji značky ROYAL, založil papíry s kopíráky, vytáhl se značným odporem texty ke Gottovým písním spolu s původními poznámkami z již zmíněných debat a – ačkoli i ty byly věru jen velmi kusé – začal jsem psát. Ráno byl ten opus přece jen hotov, posléze i řádně odevzdán v šéfredaktorově kanceláři a my se chystali k natáčení, jako by se nechumelilo.

Poprve se mělo točit v amfiteátru v Kroměříži. Nechal jsem Gottovi (považte!) blazeovaně a jen tak na půl huby u některého z „jeho“ lidí prostý vzkaz, že bychom tam měli začít točit asi ve tři.

Jenomže produkce obvykle míní a realita běžně mění. Dílem Rochův povedený štábeček už od Besedy ve Vladislavce vyjel pozdě, dílem jsme se zdrželi kvůli přepisování zvukových pásů. Potom přišla obvyklá dlouhá pauza v Obědovicích a lehké občerstvení v Hradci. Nato celkem pochopitelně následovalo malé osvěžení ještě několikrát po cestě a jenom tak se mohlo stát, že jsme dorazili na smluvené místo jako na koni. Ovšem až slabě po půl páté. K tomu ne všichni zrovna úplně fit. Vydal jsem se tedy, když už to muselo být, „podívat se po tom Gottovi, kde jako je a co bude“.

A právě tehdy se *to* mezi námi stalo. „Hvězdná hodina lidstva“ tentokrát udeřila v podobě upřeného, vědoucího a velmi tvrdého pohledu Karla Gotta, jenž čekal, samozřejmě dokonale připraven, už v kostýmu, učesaný, nalíčený a znající veškerý možný text, ve své šatně v pustém a nehostinném suterénu kroměřížského letního kina. S celou kapelou poměrně už málo rudných muzikantů, s kompletní a perfektně nastavenou technikou a také s plným amfiteátrům publika, které vůbec nepřišlo na jakési televizní natáčení, nýbrž jen a jen na něj.

Když jsem v tom momentě sama sebe kriticky zhlédl jaksi zvenku duševním zrakem, když jsem si rychle zopakoval, co všechno si o Gottovi myslím a jak jsem se k němu předtím choval jako blbec, a když jsem sám sebe a nás ostatní srovnal s ním, dvakrát dobře mi nebylo.

Následující natáčení se odehrávalo v Ostravě, v Brně, potom na mnoha místech v Praze. Dobře jsem při něm z povzdálí Karla pozoroval a uvědomoval jsem si pozvolna, nicméně zcela jednoznačně kardinální omyl mého tehdy již pozvolna odplývajícího původního názoru na něj.

Film dopadl velmi dobře, opakují jej v televizi dodnes. Ale zásluha o toto nesporné vítězství rozhodně nebyla jen na straně štábu a jeho nominálních přímých tvůrců.

Potom se, snad léta, nedělo mezi námi nic. Anebo prakticky nic. Karel Gott s Jánem Roháčem a s dalšími režiséry, s nimiž jsem se také tenkrát ještě neznal, sladili své kávy, pouštěli si potlesky z magnetofonu, dávali dělové rány, vzývali Eloise, žili časy růží a pozdravovali bratra Jana. Přičemž mně například ani kategorické a principální poučení Jaromíra Vašty „Gotta nepodceňovat!“, provázené obvykle významně zdviženým prstem, vůbec nezasáhlo. Bylo to celé stále jaksi mimo mne.

Zatím. Už jsem se však na celý ten dokonale fungující aparát kolem Gotta, i na to, co ten skvělý klan ve velkém, a především ve velmi dobrém dokáže a vytvoří, díval podstatně jinak.

Úplně všechno se ovšem úplně a od základu změnilo v momentě, kdy jsem začal působit uvnitř toho systému. Točily se výjimečné televizní programy ve Slaném, i další Gottovy televizní koncerty. Karel Gott býval také vpravdě veledůležitým hostem v řadě jiných televizních pořadů, které jsme točili s jinými veličinami. Byli jsme v oné partě dokonce několikrát v Moskvě a také v Berlíně. Trávil jsem s ním celé věky i na festivalech a při dalších podobných příležitostech.

Buď už jsem přestal být rebel, anebo jsem zmoudřel. S věkem totiž opravdu často přichází i rozum. Faktem je, že jsem teď už na svůj původní názor na Karla Gotta vzpomínal jen jako na infantilní hloupost – to tedy nejméně. Poznal jsem totiž, že Karel svým způsobem vyznává podobné hodnoty jako já (a my, co spolu mluvíme). Že je to nečekaně vzdělaný, erudovaný, poučený člověk a nad to ještě velmi svérázná, svébytná (Slovák Roháč by řekl „svojská“) a význačná osobnost.

Načež nastal nový historický bod zlomu: skončilo pravidelné natáčení ve Slaném a realizace hlavních sóloprogramů Karla Gotta se přesunula do LUCERNY. A teprve zde byl Karel skutečně doma. Zde se pravděpodobně zadělalo na jeho největší úspěchy. Zde skutečně získal svoje publikum v míře a v počtech do té doby pravděpodobně nebývalých. Ve VELKÉM SÁLE sále konečně také našel rozměr, styl a image, z nichž nic neslevil prakticky dodnes.

Těch Gottových koncertů v LUCERNĚ bylo opravdu hodně. Ale každému takovému vystoupení, natáčení, anebo i koncertu či zájezdu předcházela detailní, pečlivá a složitá příprava. Výběr natáčených skladeb. Dramaturgie. Výběr těch správných hostí programu. Hledání kostýmu. Ale také hledání stylu a formy. Gottovy mluvené texty připravovali Boris Janiček (Eduard Pergner), Milan Lasica a další skuteční mistři slova. O jeho tehdy tolik posmívanou pohybovou kulturu se starali Luboš Ogoun a Pavel Šmok. Každému, opravdu každému Gottovu vystoupení předcházelo penum opravdové práce, o jakém jeho nadšení diváci a konečně ani jeho kritici nemohli mít tušení.

Přes svůj důvodný odpor určité věci dělat samostatně jsem některé Gottovy galaudálosti v LUCERNĚ nakonec přece jen režíroval sám. Pamatuji se, že jsem při jedné takové příležitosti zazářil návrhem jednoho z efektních Karlových nástupů do sálu. Navrhl jsem mu totiž, že by Štáidlova kapela mohla do nekonečna – tedy, dokud Karel vítězně a jedinečně nevpadne na jeviště – repertovat několik úvodních taktů přede hry k „Eloise“, a uspěl jsem. Nesporně to byl sukces. Ale skutečnost, že jsem tenhle celkem slušný nápad vykradl z jednoho dokumentu o Les Reedovi, přiznávám veřejně teprve až dnes. Protože to byl de facto jen další z dokladů toho, že sám bych režírovat opravdu neměl.

Přesto jsem se celá dlouhá léta potom dál staral o Gottova vystoupení. Zejména v LUCERNĚ. Pečlivě, důkladně, rád.

V dobách po „sametu“ se zdálo, že má Karel tak trochu starosti. Vymysleli jsme proto s Petrem Porkertem, že tomu můžeme zabránit tím, že Petr vyprodukuje šňůru Gottových koncertů ve velkých českých halách společně s Waldemarem Matuškou. Ten se tenkrát alespoň na čas slavně vrátil domů z fešáckého exilu na Floridě. Nápad to byl skvělý a bylo by se to bývalo určitě podařilo. Petr na té přípravě nechal duši a skoro i tělo, ale celý ten projekt si „klekl“ na zásadním odporu Oliny Blechové.

Nebylo to z její hlavy, asi jí někdo chytře poradil. Ale jak strašné chyby, a to i vůči Waldovi, se tím dopustila, jí mělo dojít zatraceně brzy.

Karel se přesto po naznačeném, ovšem venkoncem celkem zbytečném pátravém zaváhání v prvních měsících po listopadovém převratu slavně, především v klidu a naprosto správně vrátil. Podrželo ho, co umí, a především jeho publikum. A bylo dobře, že tomu tak bylo zase i cestou přes Lucernu. Stalo se to totiž tak, že jsem dostal na triko secvičení úplně prvního velkého večera časopisu PLAYBOY u nás. Ivan Chocholouš, jeho tehdejší nejnovější manažer (a nechme přitom raději stranou jeho předchozí funkční a systémová zařazení, jejichž výčet a popis nemusejí nutně být předmětem těchto vyprávění), naprosto nezklamal: když jsem mu sdělil, že tahle událost je prostě vyloučená bez Karla Gotta, začal se ten protřelý starý a vždy obezřetný harcovník ošivat, jestli je právě tohle řešení zrovna „teď“ nejvhodnější a tak vůbec a kdesi cosi. Nechali jsme ho být a jali jsme se komponovat The PLAYBOY OPENING pro zbohatlé řezníky, pro první právě se rodící kapitány průmyslu a pro zrovna rašící šibry, později většinou ovšem arestované – právě především s Gottem.

Udělalí jsme to tak, že se sál LUCERNY tentokrát nechal postavit nikoli čelně, nýbrž *podél*. To znamená, že jsme čelní jeviště vystavěli paralelně s pravou stranou SÁLU. Tak jsme získali velké množství velkých lóží a drahých míst na straně levé a hlediště v širokém podélném parteru jsme postavili v mírném oblouku čelem proti pravé galerii, která teď tvořila pozadí scény. Zvukově to bylo v pořádku, ale ani kdyby to nebylo ideální, úspěch a překvapení, které tento zdánlivě nejnovější nápad přinesl, by to nenahlodalo. Naobědvané procovské publikum přicházející do LUCERNY SÁL nepoznávalo a *také* díky tomu se večírek nad obyčej vydařil. Ivana Chocholouše pochválili, jak to všechno báječně zařídil a jak to dal nádherně dohromady. Karel Gott byl skvělý na vrcholu blaha. Protože si mohl při dvacetiminutové děkovačce sáhnout na to, že se skutečně zase vrátil. Asi jako kdysi McArthur do Manily.

I mně bylo velmi dobře u srdce, když bylo toto „mé“ řešení tolik obdivováno.

Zase prozrazuji (ovšem to zase poprvé až dnes), že kdybych si byl kdysi předtím tak pozorně neprohlížel Spurného fotografie z *jeho* předválečných a válečných každonedělních merend na SÁLE, určitě by mě ta geniální a přitom prostá a účinná myšlenka byla nenapadla. Jeho byla. Ne moje.

31.

Dotyčný plakátek Vám, pane magistře, posílám už dnes poštou.

Opět: v knize bude!

Nezpochybnitelný doklad geniality Františka Spurného: jeho uspořádání Velkého sálu. A to třeba už za druhé světové války.

Velmi intimní obrazový dokument z „Družby“ z 14. července 1989. Toho dne jsem Karlu Gottovi daroval dost cennou knihu z otcových časů – dodnes jsem si jist, že ji právě on už tenkrát dovedl navýsost ocenit.

Gottovy padesáté narozeniny 14. července 1989 v tehdy obchodním domě DRUŽBA jsem připravoval v týmu SUPRAPHONU. (To byla ta událost, kterou Pavlína Filipovská, tlačící se v davu u východu, glosovala: „Už jsem stála frontu na ledacos, ale na Gotta, to tedy ještě ne!“)

Na Gottovy šedesáté, pořádané ve velkém v hale v Holešovicích už jsem však nebyl ani pozván. A na ty celkem nedávné, slavené hromadně a snad i povinně celým současným showbiznysem v roce 2009, jakbysmet.

Především v poslední době se archiv České televize doslova rozdává. Není divu, kde nic není, ani smrt nebere, a tak je třeba vysílací plachtu doplnit kvalitou – ani Napoleon u Waterloo si konečně nepočínal objevněji. Takže často dochází i na Karla Gotta. Respektive na vysílání jeho (respektive „našich“) televizních koncertů dnes už vlastně z pravěku. Dívám se na ně rád a pečlivě. Hlavou mi však při jejich sledování táhne potutelná otázka, jestli to celé byla skutečně pravda.

Dívám-li se tedy tu a tam v televizi na tyto starší Karlovy programy a pustím-li občas jeho desky z „šedesátých“, či pozdější CD, anebo kazety, rozpomínám se. A je mi při tom, jako kdybych slyšel muziku k velmi dobrému provždy milému filmovému evergreenu.